

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΥΓΚΕΛ

ΘΑ ΜΕ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΣ!

Το δράμα που ήταν η ζωή του Πώλ Ρανφέρ! Διαρκώς ήταν γεμάτη απογοητεύσεις. Η τύχη του είχε θαλή να τον τρελλάνη. "Επαιζε μαζί του, όπως τα παιδιά παίζουν κρυφτό. "Όταν ο Πώλ Ρανφέρ παραδείγματος χάριν δεν είχε ούτε ένα φράγκο στην τσέπη του, όλες η γυναίκες του χαμογελοῦσαν, του ρίχναν προκλητικές ματιές και τον τρέλαιναν. Ο δυστυχής Πώλ όμως δεν έτολμωσε να τους μιλήσει, να τους πη ένα ευγενικό λόγο. Φοβόταν μήπως αποκαλυφθή η άδεκαρία του. Φαντασθήτε αν είχε το θάρρος να πλησιάσει μια γυναίκα τι θα συνέβαινε. Τ' ολιγώτερο ν' αφήσει το παλτό του μέσα στο ταξί, το καπέλλο και το σακκάκι του στο κέντρο που θα πήγαιναν να πιουν κάτι και αυτός ο ίδιος να διανυκτερεύσει στο αστυνομικό τμήμα. Αυτά που σας λέμε δεν είναι υπερβολές. Τα είχε πάθει και είχε από φόβο την άδεκαρία του. Δεν έννοῦσε να κάμη θήμα προς την περιπέτεια αν δεν είχε το ολιγώτερο εκατόν φράγκα στο πορτοφόλι. Μά εκείνο που τον δαιμόνιζε ήταν τ' ότι στις ευτυχημένες μέρες του που η τσέπη του ήταν γεμάτες χαρτονομίσματα καμιά όμορφη γυναίκα δεν γύριζε να τον κυττάει. Μόνο κάτι υπερβολικά άσχημες, η χωρίς χάρη γυναίκες του ρίχναν αναιδέεις ματιές κ' ήταν πρόθυμες να τον γνωρίσουν.

—Χίλιοι σατανάδες! ούρλιαζε θυμωμένος ο καυμένος ο Πώλ. Τί διάβολο θέλουν από μένα αυτά τα τέρατα; Μήπως με πήραν για αρχαιολόγο ή για συλλέκτη άχρηστων αντικειμένων!

Κι' ωστόσο ο Ρανφέρ αναγκαζόταν να ύπταχθη στη μοίρα του. Κ' οι φίλοι του διασκεδάζαν, όταν τον βλέπαν να περιφέρεται στους δρόμους αυτά τα κρύα πλάσματα.

Μια μέρα όμως ο Πώλ θαρέθηκε πειά ν' άκουη τα ειρωνικά σχόλια των φίλων του. Νευριασμένος χτύπησε τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι του καφεναείου που είχαν μαζευθή και τους φώναξε:

—Άρκετά υπέφερα ως τώρα. Κάτω η άσχημες γυναίκες. Σας όρκίζομαι ότι ποτέ δεν θα με δητε πειά να συνοδεύω τέρατα. Η γυναίκα που θα έρθη στο έξης κοντά μου πρέπει να είναι γοητευτικής όμορφιάς.

—Στοιχηματίζουμε ότι θα πάνε περίπατο κι' αυτοί οι όρκοι σου! του δήλωσαν μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο οι φίλοι του.

—Χίλια φράγκα! είπε με πείσμα ο Ρανφέρ. Μέσα σε μια εβδομάδα θα έχω μια πρώτη τάξεως γυναίκα.

—Αυτό θα είναι το όγδοο θαύμα! του παρετήρησαν. Έσύ γεννήθηκες μόνο για να παρηγορης τις άσχημες γυναίκες.

Μά ο Πώλ Ρανφέρ δεν καταδέχθηκε να τους απαντήσει. "Εφυγε από το καφεναείο θασανιζόμενος από το πείσμα του και με την απόφαση να ριχθή στην πρώτη όμορφη γυναίκα που θα συναντούσε. "Άλλωστε ούτε κουτσός, ούτε στραβός, ούτε μουγγός ήταν. "Επειτα κτηνονταν με μεγάλη επιμέλεια και είχε μια άρκετά συμπαθητική φυσιογνωμία. Γιατί λοιπόν να μη μπορή κι' αυτός να βρή μια όμορφη φίλη;

"Εδώ πειά τον λόγο είχαν η ίδιες η γυναίκες. "Όσες τον ξέραν δήλωναν:

—Αυτός ο Πώλ Ρανφέρ, είναι κομψός και συμπαθητικός μά δεν έχει κάτι που να μάς τραβάη κοντά του. Βλέπει κανείς την ψυχή του και τις σκέψεις του σαν μέσα σ' ένα καθρέφτη στο πρόσωπό του. Δεν έχει λοιπόν τίποτε το ενδιαφέρον. Κι' αλήθεια, ο Πώλ είχε μια αδυναμία: "Εξωμολογείτο σ' όλον τον κόσμο τις θλίψεις του και τα όνειρά του και δεν έκρυβε το παραμικρό μυστικό του. Κι' αυτό ήταν το μεγάλο λάθος του. Δεν ήταν καλός ήθοσιος στη ζωή γι' αυτό έχανε διαρκώς το παιγνίδι.

Τώρα όμως ο Πώλ Ρανφέρ απέφασε, μια που έβαλε και στοίχημα, να συμμορφωθή.

"Εκείνη τη νύχτα λοιπόν έμεινε άυπνος, σκεπτόμενος με τί τρόπο θα κατάφερνε αυτό το παιγνίδι. "Επειτα από δυό ώρες επίπονης σκέψεως, τέλος μια άχτινα φώτισε το ζαλισμένο μυαλό του. Θυμήθηκε ότι στη βιβλιοθήκη του υπήρχε ένα βιβλίο που μπορούσε να τον βοηθήσει. "Ήταν μιās Γαλλίδας που είχε ζήσει, «έν άμαρτίαις» και είχε τον έξης ενδιαφέροντα τίτλο:

«Χίλιοι και ένας τρόπος για να κατακτήση κανείς μια γυναίκα». Παραμύθια, θα σκεφθήτε. Κάθε άλλο! Ο Ρανφέρ πήδηξε άμέσως από το κρεβάτι του, έτρεξε στη βιβλιοθήκη, βρήκε το βιβλίο και ξεμερώθηκε διαβάζοντάς το. "Όστόσο, όταν ο ήλιος φώτισε τα παράθυρά του δεν ήταν καθόλου κουρασμένος. "Εξακολουθούσε να κατέχεται από έναν ανεξήγητο πυρετό κι' ένιωθε το μυαλό του να βουίζει. Για να συνέλθη έκανε ένα «ντούς», και ύστερα ντύθηκε με επιμέλεια και βγήκε στον δρόμο.

—Πρέπει, σκεφτόταν, να βρω μια γυναίκα που να με βοηθήσει να πετύχω τον σκοπό μου.

Και τράβηξε γραμμή σ' ένα μεσιτικό γραφείο εξευρέσεως έργασίας.

—Θέλω, εξήγησε στον υπάλληλο, μια πολύ νόστιμη και καλοντυμένη γυναίκα για να συνεργασθώ μαζί της.

Ο υπάλληλος έχωσε τη μύτη του στα μουτζουρωμένα βιβλία του κι' άρχισε να ψάχνη και να κυττάη τα διάφορα όνόματα. Τέλος σταμάτησε αυτήν τη δουλειά, κύτταξε με ένα θριαμβευτικό χαμόγελο τον Πώλ και του ύδήλωσε:

—Η Μαριζ Λανιώ, είναι για σας η κατάλληλη γυναίκα. "Ορίστε κ' η φωτογραφία της.

"Ήταν πράγματι μια πολύ ναριτωμένη γυναίκα. Ο Ρανφέρ της έκλεισε μια συνέντευξη και την ίδια μέρα έκανε κιάλας τη γνωριμία της.

—Από σας, της εξήγησε, θέλω την έξης εκδούλευσι. Να με συνοδεύετε παντού. "Εννοείται ότι για τις λίγες μέρες της συνεργασίας μας θα πληρωθήτε πολύ καλά. "Ακόμη θα σας κάνω και μια όμορφη τουαλέττα.

—Σύμφωνοι! έκανε η Μαριζ.

Πότε αρχίζουμε;

—Μά κι' από σήμερα αν θέλετε, της είπε ο Πώλ Ρανφέρ.

Και άρχισε να κυκλοφορή μαζί της στους δρόμους, στα κέντρα, στα θέατρα ακόμη και στο βάσος της Βουλώνης, όπου κατέφευγαν οι έρωτευμένοι. Οι φίλοι του τα είχαν χαμένα και άνοιγαν διάπλατα από την κατάπληξη τα μάτια τους.

—Ποιός είναι αυτός ο άγγελος που έχει μαζί του ο Ρανφέρ; ρωτούσε ο ένας τον άλλον. Μπράβο του του Πώλ κράτησε τον λόγο του και κέρδισε το στοίχημα.

Μά και η γνωστές του είχαν σκανδαλισθή και κύτταζαν με περιέργεια αυτό το νέο ειδύλλιο του. Αυτή η εξαιρετικά όμορφη φίλη του τις πείραζε στα νεύρα και τους κεντούσε την ζήλεια. Με κάθε τρόπο θέλαν να μάθουν ποιά ήταν αυτή η γυναίκα και τι είχε ζηλέψει του Πώλ, ώστε να τηνεύ-

χαριστή η συντροφιά του. "Αρχισαν μάλιστα να μη τον βρίσκουν και τόσο... χωρίς ενδιαφέρον. Μια μάλιστα από αυτές, η κόρη του τραπεζίτου Φουρκέ του δήλωσε:

—Σας χάσαμε, κ. Πώλ, γιατί πειά δεν έρχεσθε να μάς δητε; Βέβαια καλό είναι να άφοσιώνεται κανείς σε μια γυναίκα, μά όχι δά τόσο πολύ. Γιατί ξεχάσατε τις φίλες σας;

Ο Πώλ μόνο που δεν έπεσε καταγής από την κατάπληξί του. Πρώτη φορά μια γυναίκα του είχε έπιτεθή τόσο άγρια και πάνω στον ένθουσιασμό του έξωμολογήθηκε αυτήν την ιστορία στην όμορφη Μαριζ.

—Είσαι τυχερή, της δήλωσε. Η συνεργασία μας βγήκε σε καλό. Η όμορφη κόρη των Φουρκέ με προσκάλεσε στο σπίτι της. Ξέρεις είναι πολύ χαριτωμένο κορίτσι και εύχαρίστως θα έδεχόμουν να το κάνω γυναίκα μου.

Μά η Μαριζ, αντί να χαρή έγινε κατακίτρινη από τη ζήλεια της και άρχισε να τρέμη. Και μη μπορώντας πειά να συγκρατηθή του φώναξε:

—Είσαι ένας δήμιος! Φαντάζεσθε λοιπόν ότι είμαι από μάρμαρο, ότι δεν έχω αισθήσεις και καρδιά; Δεν καταλαβαίνεις ότι κι' εγώ είμαι γυναίκα κι' ότι μπορώ κιάλας να σ' αγαπώ;

—"Άσε τ' άστεια, της παρατήρησε εκείνος σαστισμένος. Η συμφωνία μας ήταν από την αρχή ξεκαθαρισμένη. Αύριο θα σου δώσω τα πεντακόσια φράγκα και θα πάς στο καλό. Δεν χρειάζομαι πειά τις υπηρεσίες σου.

—Κάνεις λάθος, φίλε μου, του είπε, η Μαριζ. Δεν έννοω να

(Συνέχεια στη σελίδα 45)

Και άρχισε να κυκλοφορή με τη Μαριζ ακόμη και στο βάσος της Βουλώνης.

Ο ΜΥΣΣΕ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 21)

αυτή με την απελπισία μέσα στην ψυχή του, με τη θέλησή του καταρρακωμένη, άνικανος να άμυνθή κατά του ίδιου του έαυτού του. Κι' έγραφε στίχους, άπεθυνόμενος προς τους φίλους του, όπως οί παρακάτω:

Μές' στο ποτήρι αυτό όπου ζητάω να πιξώ το μαρτύριό μου,
άφηστε να πέσουν μερικά ιδάκουρα ούζου...

Παρ' όλ' αυτά όμως, ο Μυσσέ θα μπορούσε να θεραπευθί από τον άλκοολισμό του, αν έπεφτε στα χέρια ενός καλού γιατρού, ο οποίος θα έεασκούσε κάποια έπιβολή επάνω του. Ένας τέτοιος γιατρός θα τον έπειθε να έγκαταλείψη το Παρίσι και να πάη ν' άναπαυθί στην έξοχή. Έκεί, ο ήλιος, ή γαλήνη και μια λουτροθεραπεία θα τον θεράπευαν χωρίς άλλο από τη «διψομανία» του.

Μά κανένας από τους γιατρούς του δεν θέλησε ν' άκολουθήση το θεραπευτικό αυτό σύστημα κ' ή κατάσταση του ποιητού έχειροτέρησε από μέρα σε μέρα. Όλοι οί φίλοι του άδιαφορούσαν για την κατάστασί του και δεν έδισταζαν μάλιστα να του δίνουν να πίνη.

—Άγαπητέ μου ποιητά, του έλεγε μια μέρα, ο Βιλλεμαίν, δεν σε βλέπουμε καθόλου...

—Μά περνάω τελευταία όλο τον καιρό μου πίνοντας, του άπάντησε ο Μυσσέ.

—Ω! ωραία! είπε τότε ο Βιλλεμαίν. Πάμε λοιπόν να σου προσφέρω μερικά ποτήρια άφέντι.

Λίγες ήμέρες μετά τον θάνατο του ποιητού ο πιό στενός του φίλος Γκισαρντέ συνάντησε τον Άλέξανδρο Δουμά, ο οποίος του είπε:

—Πρέπει να όμολογήσετε ότι τον σκότωσε το άλκοόλ.

—Συμφωνώ, άπάντησε ο φίλος του Μυσσέ, μά αυτό δεν άποδεικνύει τίποτε έναντίον του άλκοόλ. Φανερώνει μόνο ότι ο όργανισμός του Μυσσέ δεν τό σήκωνε...

Τί να πη κανείς για ένα τέτοιο φίλο;

Άν, κατά τις τελευταίες ήμέρες τής ζωής του, ο Μυσσέ κατόρθωσε να ξεφύγη λίγο από τον θούρκο, και να γράψη την «Έλπίδα στον Θεό» τό όφείλει αυτό σε μια φτωχή γυναίκα, την άδελφή Μαρκελίνα, ή οποία «περιποιήθηκε την ψυχή του και φρόντισε για την άνάνησί της».

Έθαψαν τον Μυσσέ μαζί μ' ένα μεταξοκέντητο κοντυλοφόρο, που του είχε χαρίσει ή Μαρκελίνα. Την κηδεία του παρηκολούθησαν είκοσιοχτώ μόνο φίλοι του.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 33)

να συγκρατηθί. Και ζαφνικά σ' ένα αισθηματικό κομμάτι ή Νταίζη έβγαλε ένα στεναγμό και έπεσε προς τα πίσω άναίσθητη στην άγκαλιά του Μάρτενερ. Και εκείνος με τό ψυχρό ύφος ενός «τζέντλεμαν» την πήρε στα χέρια του, την μετέφερε ως τ' αυτοκίνητό της και έσπευσε να την οδηγήση στο σπίτι της.

Μά ή Νταίζη που είχε τώρα συνέλθει δεν τον άφησε πειά να φύγη από κοντά της:

—Κύριε, του έδήλωσε, με κάνετε να σάς άγαπήσω με την έπιμονή και την άγρία πολιορκία σας κ' ύστερα, όταν βαρεθήκατε αυτό τό παιγνίδι πάψατε να ένδιαφέρεστε για μένα. Έ, όχι αυτό είνε μια μεγάλη προσβολή. Δεν σπάνε έτσι την καρδιά ενός κοριτσιού για να διασκεδάσουν. Μπορείτε να φύγετε. Μά θα σάς τύπη διαρκώς ή συνείδησίς σας γι' αυτό τό έγκλημα που κάνατε.

Κι' ο Τσάρλυ Μάρτενερ δεν έφυγε. Σάν τέλειος «τζέντλεμαν» παντρεύτηκε τη νέα για την κατάκτησι τής οποίας είχε χαλάσει τόσα χρήματα και τόσα ζεύγη παπουτσιών!

Την παντρεύτηκε, όταν δεν την άγαπούσε πειά, με την έλπίδα ότι θα την άγαπούσε ίσως στο μέλλον. Ίσως...

ΜΠΟΜΠΥ ΝΤΑΎΜΟΝΤ

ΘΑ ΜΕ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΣ !

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 34)

φύγω από κοντά σου. Θα με παντρευθής μάλιστα, γιατί διαφορετικά θ' άποκαλύψω σ' όλον τον κόσμο τό τέχνασμα σου και θα σε ρεζιλιέψω.

Κι' ο Πώλ Ρανφέρ, τρελλός από την απελπισία του, αναγκάσθηκε πράγματι να κάνει γυναίκα του αυτό τό ώμορφο μά κακό πλάσμα. Και τώρα μετανοημένος σκέφτεται εκείνη την ευτυχισμένη έποχή που άγαπούσε μόνον τις άσχημες γυναίκες, ή οποίες του χάριζαν όλη την τρυφερότητά τους χωρίς να ζητούν τίποτε ως άντάλλαγμα. Κ' είνε, μά την άλήθεια πολύ δυστυχομενός.

ΑΝΤΡΕ ΤΥΓΚΕΛ

Τ' ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 15)

Κατόπιν, κύριε; Αυτό δεν είνε καθόλου ένδιαφέρον. Άρχισα να κερδίζω τη ζωή μου δουλεύοντας σε διάφορα ύποστατικά... Μά δεν ένιωθα πολύ καλά τον έαυτό μου... Υπόφερα, γιατί ήμουν μακριά από την πατρίδα μου... Μια μέρα, μερικοί σύντροφοί μου που με κοροϊδευαν, γιατί ήμουν θλιμμένος, με πήγαν σε μια ταβέρνα... Έκεί δεν άργησα να ζαλιστώ... Κι' όταν τέλος μέθυσα, ένιωσα τον έαυτό μου ευτυχισμένο. Μέσα από τους άχνούς, με τους οποίους γέμιζε τό κρασί τό κεφάλι μου ξανάβλεπα την πατρίδα μου, τό χωριό μου, τον πύργο... Έβλεπα πώς ή δεσποινίς Παυλίνα μου έδινε τα ξανθά μαλλιά της να τα φιλήσω... Ναι, ήμουν ευτυχισμένος. Μονάχα που όταν ή μέθη πέρασε, ξαναβρέθηκα μόνος στον κόσμο και μακριά απ' όλα... Και τότε άρχισα να ξαναπίνω... Έτσι έμαθα τό κρασί...

Ο Σεζαίρ σώπασε... Κύτταξε τον ούρανό που ξεκαθάριζε πάνω απ' τα κεφάλια μας...

—Ξαναγύρισα εδώ, είπε τελειώνοντας, όταν έμαθα πώς ή δεσποινίς παντρεύτηκε κι' ότι είχε έγκατασταθί με τον σύζυγό της στο Παρίσι... Έτσι δεν την ξαναείδα, ούτε θα την ξαναιδώ ποτέ...

Μια στιγμή, ή σιωπή βασίλευσε όλόγυρά μας. Έπειτα ένα σφύριγμα άκούστηκε σε κάποια άπόσταση.

—Είνε ο άμαξάς που έρχεται να μάς πάρη, είπε ο Σεζαίρ. Μπορούμε να φύγουμε... Δεν θα κάνουμε τίποτε μ' αυτόν τον θορηά...

Και φέρνοντας τό χέρι του στο στόμα του προς την διεύθυνσι του σφυρίγματος, φώναξε:

—Α α α — ο ο — ο ο !...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 9)

Ο Στάλιν ζή σαν έντειχισμένος στο Κρεμλίνο, μέσα στο όποιο μπορεί να μη κανείς μόνο άμα προμηθευθί ειδική άδεια για την όποια χρειάζονται αναρίθμητες διατυπώσεις. Ζή σ' ένα εσωτερικό κτίριο του άπέραντου αυτού παλατιού, στο όποιο μπορεί να μη κανείς μόνο άμα προμηθευθί μια άλλη ειδική άδεια, για την όποια χρειάζονται ακόμα πιό πολλές διατυπώσεις, ζή τέλος σ' ένα διαμέρισμα του κτιρίου αυτού, στο όποιο κανένας δεν μπαίνει ποτέ. Η συγκεντρώσεις, ή συνελεύσεις και τα συνέδρια στα όποια συμμετέχει, γίνονται στο Κρεμλίνο τό ίδιο κι' έτσι δεν ύποχρεώνεται να θγαίνη έξω.

Την ήμέρα τής κηδείας τής γυναίκας του, ή οποία αυτοκτόνησε για λόγους που παρέμειναν μυστηριώδεις, άπαγορεύτηκε να άνοιχθί έστω κι' ένα παράθυρο κατά μήκος των δρόμων από τους οποίους θα περνούσε ή πομπή. Κι' αυτό γιατί θα παρακολουθούσε την κηδεία κι' ο Στάλιν.

Λένε πώς ο Στάλιν είνε σιωπηλός. Αυτό δεν είνε άκριβές. Οί... χιλιομετρικοί λόγοι που έξεφώνησε ως τώρα γεμίζουν πολλούς μεγάλους τόμους και είνε ίκανός να μιλάη με την ίδια άγνοια των πραγμάτων για όλα τα ζητήματα.

Μπορεί να μιλάη επί ώρες όλόκληρες χωρίς ώστόσο να είνε καθόλου ρήτωρ. Ποτέ δεν λέει τίποτε τό πρωτότυπο, τό καινούργιο τό ζωντανό.

Τότε θα ρωτήσετε πώς έπεβλήθη; Αυτό είνε ζήτημα που θα άπασχολήση στο μέλλον την ιστορία...

ΓΚΑΙΡΙΓΚ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 17)

τό φάνηκε πολύ καλά κατά τον δεύτερο γάμο του με την Έμμου Σούεμαν, ο οποίος έγινε πέρυσι.

Έν πρώτοις άνέβαλε τον γάμο του, ο οποίος είχε όρισθί για τις 12 Άπριλίου, γιατί φοβήθηκε μήπως περάση άπαρατήρητος, έπειδή την ίδια μέρα άκριβώς θα γινόταν ή διάσκεψις τής Στρέζας. Τον άνέβαλε λοιπόν κατά δυό ήμέρες, για να συγκεντρωθί όλη ή προσυχή του κόσμου σ' αυτόν.

Την παραμονή του γάμου του, ο Γκαίρινγκ πήρε ένα άεροπλάνο και πετώντας πάνω από τό σπίτι τής μνηστής του έρριξε σ' αυτό λουλούδια. Μετά τον γάμο, στον όποιο παρεστάθη ως μάρτυς ο ίδιος ο Χίτλερ (ο οποίος έν αντιθέσει προς τον Γκαίρινγκ είνε πολύ άπλός στην ιδιωτική ζωή του, παρετέθη ένα μεγαλοπρεπές συμπόσιο στο Κάιζερ - χόφ και κατόπιν δέκα χιλιάδες στρατιώτες κρατώντας άναμμένες λαμπάδες, συνώδευσαν τους μελλονύμους ως τό σπίτι τους.

Όλες αυτές ή άδυναμίες του δυνατού αυτού ανθρώπου που φημίζεται ως τό δεξι χέρι του Χίτλερ, έδωσαν άφορμή να δημιουργηθουν εις θάρος του ένα σωρό χαριτωμένα άνέκδοτα, τα ποια κι' αυτό ακόμα τό σοβαρώτατο άγγλικό πρακτορείο Ρώυτερ θεώρησε άξια να τα συμπεριλαμβάνη στα άνακοινωθέντα του. Μά τα άνέκδοτα αυτά θα σάς τα διηγηθούμε στο έρχόμενο φύλλο.